

NICK VUJICIC

Bestselerio **Gyvenimas be ribų** autorius

BE RIBŲ

Įkvepiantys,
tikėjimą ir
viltį stiprinantys
pasakojimai

Ižanga

Sveiki. Sutikite mano pirmąją krikščioniškų maldų knygelę. Ją rašydamas rėmiausi ankstesnių savo knygų – „Gyvenimas be ribų“ ir „Nesustabdomas“ – medžiaga. Čia pateikti trumpi įkvepiantys ir tikėjimą stiprinantys pasakojimai skaityti kasdien arba kai jaučiate poreikį. Nėra jokių kitų taisyklių – tik Dievo.

Norėčiau paaiškinti knygos pavadinimą: „Be ribų“ reiškia ne mano ar jūsų gebėjimus, o beribę Dievo meilę ir visagalybę. Tikriausiai iš mano kalbų, knygų, filmuotos medžiagos arba nuotraukų jau žinote, kad fiziškai esu labiau apribotas nei dauguma žmonių. Gimiau be rankų ir kojų. Nors neturėjau galūnių, buvau palaimintas, nes mane supo mylinti ir palaikanti šeima – ne tik tėvai, brolis ir sesuo (gimę su visomis galūnėmis), bet ir daugybė pusbrolių ir pusseserių, tetų ir dėdžių. Turėjau netgi daugiau – man buvo suteikta krikščioniško tikėjimo dovana.

Nesakau, kad man neteko suabejoti savo tikėjimu, ypač kai sulaukiau sunkios paauglystės, kada visi bandome suvokti savo

vietą pasaulyje – kur galime pritapti ir ką nors duoti. Meldžiau Dievą, kad vieną rytą pabusčiau su rankomis ir kojomis. Šios maldos liko neišklaustos. Pasidariau piktas, vėliau – liūdnas. Užplūdo mintys apie savižudybę ir noras atimti sau gyvybę, tačiau akimirksniu save sustabdžiau suvokęs, kad mano mirtis prislėgs artimuosius kaltės ir sielvarto našta.

Ilgainiui supratau, kad Dievas nebaudė manęs, atvedamas mane į šį pasaulį be galūnių. Jis buvo numatęs man neįtikimą planą – tarnauti Jam: įkvėpti ir vesti kitus žmones į krikščionišką tikėjimą.

Jei Dievas gali pasirinkti tokį žmogų kaip aš – berankį ir bekojį – ir elgtis taip, tarsi tai būtų Jo rankos ir kojos, vadinasi, Jis gali tai daryti su bet kuriuo iš mūsų. Ne gebėjimai yra svarbiausia. Vienintelis dalykas, kurio Dievui reikia iš jūsų, yra noringa širdis.

Ko reikia, kad šioje Žemėje gyventumėte tikėdami, o vėliau – Dangaus karalystėje, būtumėte palaiminti amžinuoju gyvenimu? Reikalingas ryšys su Jėzumi Kristumi kaip su savo asmeniniu išganytoju. Ten, kur esate silpni, – stiprus yra Dievas. Jei kiekvieną dieną einate tikėdami, jūsų gyvenimas tampa beribis.

Nuoširdžiai tikėkite tuo be jokių įrodymų, bet jei nepavyksta, skaitykite šią knygėlę: joje papasakota mano gyvenimo istorija liudija apie neįtikimą mūsų Viešpaties Dievo galybę. Esu daug galintis, o ne neįgalus žmogus. Keliauju po pasaulį vykdydamas Dievo misiją, bendrauju su tikinčiaisiais ir nusidėjėliais, turtuo-

liais ir vargšais. Man leidžiama skelbti žinią apie tikėjimą, viltį ir meilę net ir tose tautose, į kurias daugelis krikščionių nedrįsta įžengti.

Mano gyvenimas yra neįtikėtinais puikus, o kai 2012 m. vedžiau, jaučiuosi pagerbtas ir džiaugiuosi, nes galiu dalytis juo su giliai tikinčia ir savo vidumi, ir savo išore nuostabia krikščione. Nevilties laikais mane labiausiai slėgė mintis, kad jokia moteris negalės mylėti vyro be rankų ir be kojų. Bet kaip aš tada klydau. Mačiau ne viską. Buvau užmiršęs, kad mūsų mylinčio Dievo išmintis mums nesuvokiama.

Tikriausiai jūs, kaip ir aš, nesugebate įžvelgti arba nė neįsivaizduojate, ką jums yra numatęs Dievas. Mano tikslas – padėti jums praplėsti savo regėjimą ir įgyti tikėjimą, todėl ir parašiau šią knygelę, į kurią sudėjau pasakojimus apie tai, ką Dievas yra davęs man ir ypatingiems vyrams, moterims bei vaikams, kuriuos sutikau keliaudamas po pasaulį.

Viliuosi, kad šie skaitiniai jums patiks ir bus naudingi. Tačiau dar labiau tikiu, kad jie padės jums atrasti ryšį su Dievu, su Jo pagalba galėsite keistis ir patikėti, jog Dievas yra visagalis.

Tikėkitės neįmanomo

Taigi, nuteisinti tikėjimu, gyvename taikoje su Dievu per mūsų Viešpatį Jėzų Kristų, per kurį tikėjimu pasiekiamo tą malonę, kurioje stovime ir didžiuojamės Dievo šlovės viltimi. Ir ne vien tuo. Mes taip pat didžiuojamės sielvartais, žinodami, kad sielvartas gimdo ištvermę, ištvermė – išbandytą dorybę, išbandyta dorybė – viltį. O viltis neapgauna, nes Dievo meilė yra išlieta mūsų širdyse Šventosios Dvasios, kuri mums duota.*

* Ten pat. Laiškas romiečiams 5, 1–5.

Viso pasaulio žmonės sukrėtė 2010 m. Haitį nuniokojęs žemės drebėjimas. Tačiau šios milžiniškos nelaimės, siaubingų įvykių akivaizdoje išryškėjo geriausios išgyvenusiųjų savybės – tie žmonės nepasidavė juos ištikusiai triuškinančiais negandais.

Merės sūnus Emanuelis buvo laikomas žuvusiu po pastato griuvėsiais. Per žemės drebėjimą dvidešimt vienu metų siuvėjas svečiavosi pas savo motiną. Šiai pavyko išsigelbėti, tačiau vėliau ji niekaip nerado savo sūnaus. Namas, kuriame buvo jos butas, buvo virtęs griuvėsių krūva. Merė ieškojo sūnaus be pastogės likusiems žmonėms įkurtoje stovykloje, tačiau tarp išgyvenusiųjų jo nerado. Ji laukė puoselėdama viltį, kad jis kaip nors atkaks iki šios stovyklos.

Po kelių dienų ji patraukė per suirutėję ir nuolaužose skendinčią vietovę ieškoti sūnaus. Kur stovėjo jos namas, dabar darbavosi sunkieji automobiliai, tad aplinkui tvyrojo triukšmas. Tačiau vieną minutėlę jai lyg ir pasigirdo ją šaukiančio Emanuelio balsas.

– Tą akimirką supratau, kad įmanoma jį išgelbėti, – pasakojo ji žurnalistui.

Merė visiems aplinkiniams puolė pasakoti išgirdusi iš po griuvėsių sklindantį sūnaus šauksmą, tačiau niekas negalėjo jai padėti. Atvykus kelioms tarptautinėms gelbėtojų komandoms, jai pavyko surasti grupę patyrusių inžinierių. Moteris įtikino juos, kad jos sūnus tebėra gyvas. Pasitelkę įrangą ir žinias, gel-

bėtojai rausėsi gilyn per metalą, betoną ir lūženas kaip tik toje vietoje, iš kur moteris girdėjusi savo sūnų šaukiant.

Gelbėtojai kasė tol, kol galiausiai aptiko Emanuelio ranką, ieškančią pagalbos. Tada išlaisvino jį iki pečių ir ištraukė iš griuvėsių krūvos. Vaikinas dešimt dienų išbuvo palaidotas tarp nuolaužų, neteko labai daug skysčių, buvo apdulkėjęs ir siaubingai alkanas – bet gyvas.

Kartais žmogui lieka tik tikėti, kad dar įmanoma ką nors padaryti, jog dar gali įvykti stebuklas. Nors pasaulis ir skęs chaose, jūs, kaip ir Merė, nepasiduokite nevilčiai. Verčiau tikėkite, kad Dievas jus aprūpins viskuo, ko stokojate! Toks tikėjimas paskatino Merę veikti. Jos veiksmai atvedė ją tiksliai ten, kur ji išgirdo sūnaus balsą. Juk nereikia didelio mokslo suprasti, kad Merės viltis palaikė Emanuelio gyvybę, tiesa?

NESUVARŽYTAS GYVENIMAS

Gal dabar gyvenimas jums klostosi ne per geriausiai, tačiau viskas yra įmanoma tol, kol esate gyvi, kol stumiatės į priekį. Laikykites įsikibę vilties.

Pasijuokite iš savęs

<...> Elkis gailestingai su savo tarnais!
Pasotink mus auštant savo gerumu,
kad giedotume iš džiaugsmo per
visas savo dienas.

Duok mums tiek laimės, kiek davei liūdesio
per visus mūsų nelaimių metus.

Leisk mums, tavo tarnams, regėti tavo didingus darbus,
leisk mūsų palikuonims matyti tavo garbingą galybę.

Tebūna Viešpaties, mūsų Dievo, malonė su mumis:
padaryk mums sėkmingą mūsų rankų darbą –
padaryk sėkmingą mūsų rankų darbą!*

* Ten pat. Psalmynas 90, 13–17.

Kai man buvo trylika metų, vieną rytą atsibudau su bjauriu spuogu ant nosies. Jis buvo didžiulis, lyg prisirpęs pomidoras.

– Tu tik pažiūrėk į šitą daiktą! Siaubinga, – pasakiau mamai.

– Nedraskyk jo, – paliepė ji.

„Kažin, su kuo man jį draskyti?“ – pagalvojau.

Išėjau į mokyklą jausdamasis šlykščiausiu bernioku visame pasaulyje. Kai kaskart judėdavau per klasę ir žvilgtelėdavau į savo atvaizdą languose, apimdavo noras bėgti ir slėptis. Vaikai stebeilijo į mano spuogą. Vis tikėjau, kad išnyks, tačiau po dviejų dienų jis tik dar labiau išpampo ir virto didžiausiu, raudoniausiu pušku visoje visoje.

Milžiniškas darinys nė nesiruošė nykti! Praėjus aštuoniems mėnesiams, mano žvėriškas puškas vis dar pampsojo. Jaučiausi tarsi Rudolfas Raudonnosis. Galiausiai mama nuvedė mane pas dermatologą. Paprašiau jo pašalinti tą spuogą, net jei prireiktų rimtos operacijos. Gydytojas apžiūrėjo jį per didžiulį didinamąjį stiklą – tarsi be jo nematytą – ir tarė:

– Hm. Tai ne spuogas. Tai ištinusi riebalinė liauka, – ir pridūrė: – Galiu ją nupjauti arba nudeginti, tačiau abiem atvejais liks randas, didesnis už šį raudoną taškelį.

„Raudoną taškelį?“

– Ji tokia didelė, kad per ją nieko nematau, – paprieštaravau.

– Tai geriau visą gyvenimą turėti randą? – pasiteiravo gydytojas.

Didysis „ne spuogas“ taip ir liko styroti man ant nosies. Dar kurį laiką meldžiausi ir nervinausi dėl jo, kol galų gale jis mane jaudino ne labiau nei galūnių trūkumas. „Jei žmonės nenori su manimi kalbėtis, tuo blogiau jiems“, – nutariau aš. Pastebėjęs ką nors spoksant į jį, pajuokaudavau. Pamatę, kad galiu pasijuokti iš savęs, žmonės pasijuokdavo kartu ir mane užjausdavo. Šiaip ar taip, kas nėra turėjęs spuogų? Net Bredas Pitas, ir tas turėjo.

Kartais mes patys mažmožius paverčiame didžiulėmis problemomis juos sureikšmindami. Didelio čia daikto turėti spuogą. Mes visi esame tobulai netobuli – kai kurie galbūt labiau už kitus – ir turime ydų bei trūkumų. Svarbu per daug rimtai nepriimti kiekvieno spuogelio ar raukšlėlės, nes vieną dieną gali nutikti kas nors išties rimto. Kas bus tada?

NESUVARŽYTAS GYVENIMAS

Visuomet būkite pasiruošę pasijuokti, kai gyvenimas jums nestipriai trinktelės per pakaušį ar bumbtelės per nosį. Įrodyta, kad juokas mažina įtampą, nes juokiantis organizme išsiskiria hormonas endorfinas – natūrali atpalaiduojamoji medžiaga, todėl stiprėja imuninė sistema, gerėja kraujotaka ir į smegenis patenka daugiau deguonies. Neblogai, ar ne? Maža to, tyrimai rodo, kad juokdamiesi tampame patrauklesni. Taigi, dviguba nauda!

Raskite kūrybišką išeitį

Vieni klajojo dykumoje, tyruose, –
miesto, kuriame galėtų įsikurti, nerado.

Alkani ir ištroškę,

tik gyvastį nešiojo.

Tada jie, kęsdami vargą, šaukėsi VIEŠPATIES,

ir jis išgelbėjo juos iš jų bėdų.

Vedė juos tiesiu keliu,

kol jie pasiekė gyvenamą miestą.

Tedėkoja VIEŠPAČIUI už jo gerumą,

už jo nuostabius darbus žmonijai,

nes jis patenkino trokštančius

ir alkstantiems davė gėrybių.*

* Ten pat. Psalmynas 107, 4–9.

Albertas Einšteinas sakė, kad sunkumuose visada slypi galimybės. Paskutinis ekonomikos nuosmukis daugybę žmonių paverė bedarbiais. Begalės prarado namus ir santaupas. Kas gero gali išeiti iš sunkmečio?

Per ekonomikos nuosmukį ir depresiją veiklą pradėjo dabar klestinčios bendrovės „Hewlett Packard“, „Wrigley“, UPS, „Microsoft“, „Symantec“, „Toys „R“ Us“, „Zippo“ ir „Domino's Pizza“. Jų įkūrėjai ieškojo naujų ir geresnių būdų, kaip pritraukti klientus, nes žlugus ekonomikai ankstesnieji nebetiko. Jie pasinaudojo palankia proga sukurti verslą pagal savo viziją.

Be jokių abejonių, 2006–2009 m. recesijos poveikis buvo stiprus, ilgas ir skaudžiai atsiliepė daugybei šeimų ir įmonių. Tačiau nemažai iš darbo atleistų žmonių ir ilgamečių darbdavių nenuleido rankų ir pradėjo savo verslą, grįžo mokytis ir kelti kvalifikaciją arba įgyvendino gyvenimo svajonę: atidarė kepyklėlę, ėmė teikti sodininkystės paslaugas, sukūrė muzikos grupę arba sėdo rašyti knygą.

Recesijos laikotarpiu laikinai arba visam laikui iš darbo buvo atleisti tūkstančiai žurnalistų. Ši sritis ypač stipriai nukentėjo, nes nuosmukis prasidėjo kaip tik tada, kai visame pasaulyje pelningas klasifikuotųjų skelbimų verslas laikraščiuose buvo bepralaimis konkurencinę kovą su tokiomis interneto svetainėmis kaip „Craigslis“. Buvo įdomu stebėti, kaip iš padėties sukosi savo sumanumu ir kūrybingumu didžiavęsi buvę žurnalistai. Keli mano pažįstami pradėjo naują veiklą ryšių su visuomene

sirtyje, ne pelno organizacijose, internetinėje žiniasklaidoje ir tinklaraščiuose.

Vienas mano mėgstamiausių – buvęs redaktorius, kuris paliko merdėjantį Kalifornijos laikraštį ir tapo viceprezidentu klestinčios krizių valdymo bendrovės, teikiančios komunikacijos paslaugas bankrutuojančioms įmonėms. Jis rėmėsi filosofija, kad iš blogos situacijos galima išsunkti naudos: reikia ne aimanuoti dėl problemos, o stengtis rasti kūrybišką sprendimą, būti lankstiems, ryžtingiems ir pasirengusiems neigiamą situaciją paversti teigiama.

NESUVARŽYTAS GYVENIMAS

Tai sugebėjimas persiorientuoti. Taip visada darau, kai mano planams koją pakiša kliūtys, primenančios, kad „Dievas nešvaisto nei savo, nei mano laiko“. Kitaip sakant, viskas susiklosto į gera. Nuoširdžiai tuo tikiu ir patariu jums patikėti. Pasikloję šia filosofija, nenukrypkite nuo jos. Ne kartą patyriau, kad ji pasitvirtina.